

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος ἀριθμοῦμεν δέκατον καὶ τρίτον
κι' ἔδρα μας ἡ χώρα τῶν ἀρχαιοτήτων.

Μηνὸς Μαρτίου πέμπτη καὶ δεκάτη
κι' ὁ Φασουλῆς ἐλεύθερος φρονάττει.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννεήκοντα ἑπτὰ,
πατατράκα Στρατοπέδων καὶ πλημύρ' ἀπὸ λεπτὰ.

Ποῦντος πεντακόσα κι' ὀγδοῖντα τρία,
μουλαριῶν κι' ἀλόγων τόση ψασαρία.

Κι' ἀλαλάζω μὲ μονία μὴ τὴν Κρήτ' Ἡγεμονεία.

Φτύστε τῆς Ἡγεμονείαις κάθε Φράγκου κι' Ἀννοῦ
κι' ἄς φουσκῶνῃ κάθε Καῖσαρ καὶ τρανὸς Μαχαραγιάς,
δὲν ἐστείλαμε 'στὴν Κρήτη τὸν μονάκριβο Στρατὸ
γιά νὰ γίνῃ τιποτένιος μακελλάρηδων ραγιάς.

Σήκω, κόρη πολεμάρχα, ποῦ σκορπᾷς ἀστροπελέκια,
γράψε το μὲ τὰ σπαθιά σου, βρόντα το μὲ τὰ τουφέκια,
κι' ἡ στεριά κι' ἡ θάλασσά σου νὰ βουίξ' ἡ κυματοῦσα :
« κάλλιο Κρήτη σὰν καὶ πρῶτα, κάλλιο σκλάβα παρὰ Ροῦσσα. »

Ἐστὸν γαλαντόμο Τσάρο, τὸν πρῶτο Γοδποδάρο.

Δὲν ἔπρεπε δὲ τόσο νὰ πειραχθῆς γιὰ 'μᾶς
κι' ἐδῶ μεγαλοδῶρους νὰ στείλῃς συνδρομὰς,
δὲν ἔπρεπε νὰ κάμῃς φιλάνθρωπον καθῆκον
γιὰ 'μᾶς τοὺς παληανθρώπους, γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς τοὺς σκλά-
ποῦ δὲν φοροῦν ἀκόμη καλπάκια τῶν Μουζίκων [θεοῦ,
καὶ δὲν τοὺς λένε Σέρβους καὶ Τσούσηδες καὶ Σλάβους.

Γιὰ νέτοιοι εὐεργέτη σημάνετε καμπάναις,
μὲ τὰ καρμπόβολά του μᾶς πέρνει τὴν καρδιά,
σκύψετε 'μπρὸς 'στὸν Τσάρο κατακαυμέναις μάνναις
καὶ σεῖς τῆς μαύρης σκλάβας πεντάρρανα παιδιά.

Εὐδόκησε κι' Ἐκεῖνος γιὰ σᾶς νὰ συμπονέσῃ
καὶ καθεμιά πληγῇ σας μὲ ρούβλια νὰ τὴν δέσῃ.

Εὐοὶ κι' ἡ δοξασμένη τῶν Ρωμανῶν πορφύρα,
τὸν Τσάρον εὐλογεῖτε, τὸν πρῶτον μας σωτήρα,
καὶ σκούξετε μαζί μου : « χίλιας φορὰς χαλάλι
κι' ἐκεῖν' οἱ Κρητικοί,
ποῦ 'πῆγαν σκοτωμένοι μὲ Ρουσσοῦ μὲδράλι,
μὲ μπόμπα Ρωσσοῦ. »

Ὁ Μόσχος οὗ ὁ θρησκὸς ἐδλεγγήμενος νῆναι
ἀπὸ τὴν πλάσιν ὅλην τῆς γῆς καὶ τοῦρανοῦ,
τὰ ρούβλια του σκορπίζετε 'στους δούλους τοῦ πεινῶντος
κι' ἴσως νὰ στείλῃ κι' ἄλλα 'στὸν Πρέσβυ τὸν Ὀνού.
Μὲ τὰ καρμπόβολά του μᾶς καθυποχρεώνει,
πρῶτα μᾶς βομβαρδίζει κι' ὕστερα μᾶς πληρώνει.

**Φέστα τρελλή
τοῦ Φασουλῆ.**

Ὁ Φασουλῆς 'στό σπῆτι του σὰν ξένος μουσαφίρης
χοροπηδώντας μπαίνει,
κι' ἀμέσως πρὸς συνάντησιν ὁ Περικλῆς ξιφῆρης
κι' ὀρμητικὸς πηγαίνει.
Τὸν Φασουλῆν περιχαρὴς τὸν βλέπ' ἡ συνοικία,
μὰ κι' ἡ γνωστή του φαμελιά
τοῦ σέρνει γένεια καὶ μαλλιά,
ποῦ τοῦ τὰ 'μάκρυνε πολὺ μακρὰ φυγοδικία.

Μόνον ὁ σκύλος ὁ πιστὸς δὲν τὸν ἀναγνωρίζει
καὶ δὸς του τὸν γαυγίζει,
καὶ μὲ βαρβάρη δαγκωνιά τοῦ Φασουλῆ ξιλώνει
τὸ τρύπιον πανταλόνι,
ὅπου θὰ μείν' ἱστορικὸν κι' ἀτίμητον κειμήλιον
εἰς τοῦτο τὸ Βασίλειον,
ὕπενθυμιζόν τοὺς καιροὺς τῆς δόξης μας τοὺς πρώτους,
ποῦ φυγοδικίους ἐβλεπε καὶ Μούσας ξεβρακώτους.

Ὁ Φασ. — Δεχθῆτε τὸν ἐξόριστο
καὶ τὸν κυνηγημένο,
δεχθῆτε τὸν ἀγνώριστο
καὶ τὸν ἀθωωμένο.

Στρώσετε δάφνας περισσὰς
'στὸν σπητονοικοκύρη,
ποῦ χωρισμένος ἀπὸ σὰς
τοσοῦτον ἐμαρτύρει.

Δεχθῆτε, φίλοι σπητικοί,
τὸν μάρτυ τὸν ἱππότη,
ποῦ τοῦστρωναν ἐδῶ κι' ἐκεῖ
μεγάλον φαγοπότι.

Ὁ κόσμος ἀνυσύχησε
γιὰ κάποιον τραγογένη,
ὅπου κι' αὐτὸς εὐτύχησε
φυγοδικίος νὰ γένῃ.

Ὅμως αὐτὸν τὸν φουκαρᾶ
φυγοδικία σοβαρὰ
δὲν τὸν ἐστενοχώρησε,
μηδὲ τὸν ἀπεβλάκωσε,
καὶ τόσα σπῆτ' ἔγινωρε
καὶ χάρισμα 'φαρμάκωσε.

Καὶ σὰν νὰ μὴ τὸν ἔφθανε τὸ βάρος τὸ 'δικό του
μὰ καὶ τὴν Φασουλῆν του τὴν ἔσερνε μαζί,
καὶ κάθε σπῆτι 'νόμιζε πῶς εἶναι σπητικό του
καὶ δωρεὰν ἐπὶ καιρὸν κατάρθρωσε νὰ ζῇ.

Σαράντα 'μέραις ἔκανα φυγοδικίος καὶ πλάνης
ἄνευ μικρὰς δαπάνης,
σαράντα 'μέραις δωρεὰν καθήμενος καὶ τρώγων
καὶ τὸν εὐθὺν ὀρθοτομῶν τῆς ἀληθείας λόγον.

Σαράντα 'μέραις ἀλλάξα κονάκι κάθε τόσο
κι' ἀνθρώπους ἐκατάφερα πολλοὺς νὰ ξεσπιτώσω,

σαράντα 'μέραις ἔκλεινα τὰ τσίμπλικά μου μάτια
'στὰ ξένα τὰ προσκέφαλα, 'στὰ ξένα τὰ κρεβάτια.

Σαράντα 'μέραις ἔκανε κι' ὁ Φασουλῆς ὁ νάνος
τῶν φυγοδικίων Βασιλεῆς καὶ πρῶτος καπετάνος,
σαράντα 'μέραις, βρὲ παιδιὰ, δὲν ἐβλεπα τὸν ἥλιο,
μήτε φευγάλας τοῦ στρατοῦ καὶ τόση τρικυμία,
μήτε κι' αὐτὸν τὸν Περικλῆ, τὸν μπέστη, τὸν Σγαρίλλο,
γιὰ νὰ μοῦ δώσῃ 'στὰ ψαχνὰ σαράντα παρὰ μία.

Σαράντα 'μέραις ἔκανα κακοῦργος ἐναγῆς
κρυπτόμενος 'στὰ σπήλαια καὶ 'στὰς ὁπὰς τῆς γῆς,
σαράντα 'μέραις ἄκουγα συλλήψεων χαβᾶ,
σαράντα 'μέραις μ' ἔλεγαν δεσμώτη Βαραββᾶ,
σαράντα 'μέραις ἔρεψα, καὶ τὴν 'ἀθωωμένος
θέλω κι' ἐγὼ 'στό στόμα μου νὰ βάλω μουζελιέρα,
κι' ἀπάνω 'στό κρεβάτι μου σὰν πρῶτα ξαπλωμένος
πρῶτ' πρῶτ' νὰ χαιρετῶ μὲ μούντζις τὴν ἡμέρα.

Ψάλλετέ μου μὲ τὰς Μούσας
εἰς παννύχιον χορὸν
ἀναμνήσεις παρελθούσας
εὐδαιμόνων ἡμερῶν.

Δὲν ξεχνῶ τοὺς μποξάδες,
ποῦ 'στὰ μούτρα μου φοροῦσα,
δὲν ξεχνῶ τοὺς ἀμαξάδες,
ποῦ μὲ φόβον τοὺς θωροῦσα.

Δὲν ξεχνῶ ποῦ μ' ἐπηγαίναν σ' ἄλλους τόπους, σ' ἄλλα μέρη
κίτρινον σὰν τὸ λεμόνι,
δὲν ξεχνῶ ποῦ σ' ἓνα σπῆτι 'πῆγα 'μέρα μεσημέρι
κι' ἐγελοῦσαν οἱ γειτόνοι,
δὲν ξεχνῶ τὰ σῦρτα φέρτα, τῶν ιδρώτων τὸ λουτρό,
μήτ' ἐκείναις τῆς κυρίας, ποῦ μ' ἐφώναζαν γιατρό,
νὰ μὴ δώσουν ὑπονοίας δι' ἐμὲ τὸν ἐναγῆ,
ἀλλ' ἡ μνήμη μου κι' ἐκείνη τὴν κουζίνα δὲν ξεχνᾷ,
ποῦ μοῦ 'ζήτησε μιὰ 'μέρα νὰ τῆς γράψω συνταγὴ
γιατὶ κόψιμο τὴν δόλια τὴν ἐθέριζε συχνά,
μὰ 'στὴν τόση τῆς βλακεία
δὲν 'κατάλαβε κι' ἐμένα
πῶς μὲ τὴν φυγοδικία
μὲ πηγαίνει τρία κι' ἓνα.

Δὲν ξεχνῶ συγκινήσεις
καὶ νυκτῶν περιπλανήσεις,
καὶ τὰ ρούχα μου, ποῦ μένουν σκορπισμένα 'δῶ κι' ἐκεῖ,
'στὸνα σπῆτι τὸ σουρτούκο, 'στ' ἄλλο σπῆτι τὸ βρακί.
Τέμισαν 'δικά μου ρούχα τὰ φιλόξενα ντουλάπια,
ἐδῶ πέρα τὰ παπούτσια, παραπέρα τὰ σουράπια,
εἰς τοῦ Βῆτα δὴ καὶ κινούριας 'ποκαμίσαις κεντημέναις
καὶ 'στοῦ Δέλτα δὴ παντούφλαις 'μπρός καὶ 'πίσω τρυπηταί.
ὡς ποῦ 'πῆρα τὰ πλυτά μου
κι' ἦλθα πάλι 'στὴ φωλιά
μὲ τὰ πρῶτα χωρατὰ μου
καὶ τὰκούρευτα μαλλιά.

Ἦταν φαίνεται γραμμένο μὲς 'στὰ τόσα ξαφνικά σου
νὰ γενῇ γιὰ σὲ κι' αὐτό...
ἄνοιξε, μεγάλη πόρτα, γιὰ νὰ 'μποῦν γάφεντικά σου,
ποῦναι ταῖρι ζηλευτό.

Ἄνοιξε, μεγάλη πόρτα, δίχως φόβους περιπόλων,
νᾶμπη μέσα τὸ ζευγάρι τῶν ξυλίνων τῶν συμβόλων,
μὲ τὴν ξύλινη φαμῆλια σὰν καὶ πρῶτα νὰ φρυάξῃ
καὶ πηδώντας ἔνω κάτω ζῇτ' ὁ πόλεμος νὰ κράξῃ.

Ἐπτά τὰ πρῶτα θαύματα μετροῦνται τῶν αἰώνων,
ἐπτά δ' ἐμάστισαν πληγαὶ τὴν γῆν τῶν Φαραώνων,
ἐπτά καὶ τὰ μυστήρια, ποῦ λέγει κι' ἡ Γραφή,
ἐπτά κι' οἱ περιλάλητοι καὶ πάγκοινοι σοφοί,
ἐπτά κι' ἐμεῖς ἀλλάξαμε κονάκια, Φασουλῆνα,
σ' ἓνα καὶ πλέον μῆνα.

Ἰδέτε μας, ἰδέτε μας καλοθερμμένους κάπωνα
κι' εἴθε τοιοῦτοι πλάνητες νὰ μένωμεν αἰώνια,
μὰ τώρα μὲ τάρωματα καὶ μὲ τοὺς μοσχολάπωνας
καθάριτε τοὺς ρύπους μας καὶ τάγῃ τὰ Κυλῶνεια.

Ἄνοιξε, πόρτα τοῦ σπητιοῦ, κι' εὐθὺς δαφνοστολίσου
νὰ 'δῇς τὸν Φασουλῆ σου.

Γι' αὐτὸν τὸν ἄσωτον υἱὸν τὸν περιπλανηθέντα,
ποῦ τόση 'γίνηκε σόφῃ καὶ κουτουροῦ κουβέντα,
γι' αὐτὸν τὸν νοικοκύρη σας, τὸν ἀμυγαλο σαλιάρη,
ἀμέσως τώρα σφάζετε τὸ σιτευτό μοσχάρι,
καὶ μιὰς χαρὰς ἀληθινῆς ἅς σὰς μεθύσῃ μέθη...
ἦτο δεσμώτης κι' ἐφυγε, φυγοδικίος κι' εὐρέθη.

Δεχθῆτε τὸν προφήτην καὶ τὸν μάγον,
τὸ παίγνιον τῆς τύχης τῆς στραβῆς,
ποῦ πάλιν ἐπανῆλθεν ἀβλαβῆς
τῶν Ἐρετῶν τὸ Βούλευμα προσάγων.

Ἐλα 'μπροστά μου, φίλε Περικλέτο,
καὶ πάρε τὸ χαρτὶ καὶ διάβασέ το,

καὶ σκούξε το πρὸς ὅλους φανερά
γιὰ νὰ τ' ἀκούσουν δευτέρη φορά.

Καὶ δίχως, Περικλέτο, νὰ 'ντραπῇς
φασκέλωσε τοὺς λάλους καὶ προπέτας,
καὶ τρέξε κι' ἀπὸ μέρους σου νὰ 'πῃς
θερμὰς εὐχαριστήσεις 'στοὺς Ἐρέτας.

Κυττάξετε τὸ Βούλευμα, τῆς Θέμιδος ἐνθύμιον,
ἰδοὺ καὶ τοῦ Βουλεύματος τοῦ πρὶν ἀνακοπή...
προφητικὸν ποιήσωμεν τοῦ λόγου τὸ προοίμιον
καὶ τὸν προφήτην ρήτορα ν' ἀκούτ' ἐν σιωπῇ.

Ἀμὴν ἁμὴν
κι' εἰρήν' ὁμῖν.
σὰς λέγω δὲ πῶς ἡ πατρίς τὸ δόρυ της προτείνει,
καὶ τὸν λαόν, ἐλεύθερον ἀπὸ καταδούλους,
πρὸς ἀνακογλύφταις μερικοῖς καὶ Φραγκολεβαντινοῖς
θὰ τὸν ἰδοῦν μετέωρον 'στὰ σύννεφα τῆς δόξης.
Ἀμὴν ἁμὴν
κι' εἰρήν' ὁμῖν.
σὰς λέγω δὲ, τέκνιτά μου, μὴ στέκεσθε μουγγαί,
πλὴν πάντες γρηγορεῖτε
καὶ τοὺς βωμοὺς φρουρεῖτε,
καὶ βρέμεται 'στὰ σύννεφα τῶν ὀπλων ἡ κλαγγή.

Ἀμὴν ἁμὴν
κι' εἰρήν' ὁμῖν,
καὶ θὰ σπαροῦν βαθειὰ 'στὴ γῇ τῆς λευθερίας ἡ εὐχαι,
καὶ τότε τοὺς πολεμικοὺς τῶν τροβαδούρων στίχους

θὰ τοὺς ἰδῆτε κρεμαστοὺς μ' ὀλόχρυσαις κορνίζαις
'στῶν μαγαζιῶν καὶ 'στῶν σπητιῶν τοὺς μουχλιασμένους τοί-
[χους.

Ἀμήν ἀμήν
κι' εἰρήν' ὑμῖν,
σὰς λέγω δὲ μὴν κάνετε κουβένταις βερεσέ,
κι' ὁ Φασουλῆς μιὰ 'μέρα
θὰ πεταχθῇ μὲ μηλωτὴν καθὼς τὸν 'Ελισσαὶ
'ψηλὰ πρὸς τὸν αἰθέρα,
γιά νὰ φωνάξῃ καὶ νὰ πῇ 'στ' αὐτὰ τοῦ γένους ὅλου,
ποῦ Γερμανῶν δὲν σκιαζεται καὶ Γοσποδάρων κράνη :
«μὴν προσκυνάτε τὸν Σταυρὸ τοῦ Ρούσσου τοῦ χαχόλου,
ποῦ γινε τὸ Βαγγέλιο τοῦ τοῦ Πατισσῆχ Κοράνι».

Ἀμήν ἀμήν
κι' εἰρήν' ὑμῖν,
σὰς λέγω δὲ πῶς ἄφρισαν μαζί μας οἱ χαχόλοι
καὶ ἀναστηλώσετε 'ψηλὰ τὰ λάβαρα τῆς Κρήτης,
προτοῦ νὰ μοῦ φωνάξετε μὲ τὰ σωστά σας ὅλοι
πῶς εἶμαι Κάλχας ἀληθὴς καὶ πρὸ Χριστοῦ προφήτης.

Ἀμήν ἀμήν
κι' εἰρήν' ὑμῖν,
σὰς λέγω δὲ, τεκνία μου, 'στὴν πάροdon τῶν χρόνων
πῶς οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι τοιοῦτοι θ' ἀπομείνουν,
πῶς θὰ σχισθοῦν αἱ τήθεννοι Καισαρικῶν Κατῶνων
καὶ οἱ τώρα διωκόμενοι διώκοντες θὰ γίνουν.

Ἀμήν ἀμήν, εἰρήν' ὑμῖν, κι' ἐκεῖνας τὰς ἡμέρας
μὲ βρυχηθμόν ἀπαίσιον θὰ βρυχηθῇ τὸ τέρας,
καὶ θ' ἀναδώσῃ κάθε γῆ κατάραν στυγεράν
καὶ θὰ βροντήσῃ σίδηρος πολεμικῶν θωράκων,
κι' ὡς τὸν προφήτην 'Ηλιοῦ 'στὸν χεῖμαρρον Χορράν
θὰ τρέφουν κάθε Κάλχαντα τὰ ράμψη τῶν κοράκων.

Ἀμήν ἀμήν, εἰρήν' ὑμῖν, κι' ἐκεῖνας τὰς ἡμέρας
ἡ γῆ θὰ νανουρίζεται μὲ τὰς χρυσὰς χιμαῖρας,
καὶ σάλπιγγ' ἀναστάσεως ὁ κόσμος θὰ σημαίνει
κι' οὔτε κανεὶς θὰ μαίνεται σκηπτούχος Καλλιγούλας,
καὶ μὲ τοὺς κλάδους τῆς ἐλῆας λαοὶ στεφανωμένοι
θὰ μουντζουρώνουν δίκαια Δικαιοσύνης δούλας.

Ἀμήν ἀμήν,
εἰρήν' ὑμῖν,
καὶ τοῦτο τὸ πτολίεθρον τὸ τῶν ἱοστεφάνων
τοῦ κόσμου τὸ προσκύνημα θὰ γίνη μετ' ὀλίγον,
κι' ἐμεῖς ἤχουντες τὴν ἡγῶν πολεμικῶν παιάνων
θὰ παίζωμεν μὲ τοὺς ἀφροῦς ἀκτῶν κυματοπλήγων.

Ἀμήν ἀμήν,
εἰρήν' ὑμῖν,
καὶ ὁδὸν μακράν, τεκνία μου, θὰ τρέξωμεν τρεβόλων
ὡς νὰ πανηγυρίσωμεν τὸ τροπαιούχον τέλος,
ἐγὼ δὲ πάντα πρὸς ὑμᾶς λαλῶ διὰ συμβόλων
χωρὶς Χριστογιαννόπουλος νὰ λέγωμαι κι' Ἀρνέλος.

Καὶ τῶρ' ἀκούω χαρῶπες τὸ παρδαλὸ γαιδοῦρι
τὸ γκάρισμα πολεμικὸν νὰ κελαῖδῃ 'στ' ἀχούρι,
πρὶν μὲ κάμουν ἐρευναν ἐπιτροπὴ κατ' εἶκον
τὸν νόμον τὸν δυσφύρητον τῆς εἰσφοράς ὑπείκων,

θὰ τὸ προσφέρω δωρεάν μεστὸς φιλοπατρίας
πρὸς χρῆσιν καὶ τῶν κανονιῶν καὶ τῆς καθολικῆς.

Ναὶ μὲν ὡς σκεῦος ἄχρηστον θὰ τοὺς φανῇ κι' ἐκεῖ
κι' ὡς εἶδος ψοφογαῖδαρο καθέννας θὰ τὴν κρίνῃ,
ἐν τούτοις ὅμως εὐκολὰ τὴν κάνεις ὅπως θέλεις,
ἀμέσως γίνεται φορβάς, ντουρῆς, Φαέθων, κέλης,
ἀξία νάχῃ ντιστεγκέ Φαέθοντας πλησίον
καὶ νὰ συναγελάζεται μὲ κέλητας πλουσίον.

Ἐμπρὸς, γαιδοῦρι θηλυκὸ καὶ σπάνιον 'στὰ σπάνια,
ἐμπρὸς, προχώρει, βάδιζε μὲ βήματ' ἀρειμάνια,
κάμε καὶ σὺ μὲ τὰ λοιπὰ κοινήν ὑπηρεσίαν,
εἰς τοῦ πολέμου τὸν βωμόν γενναίως σὲ προσφέρω,
δι' ὅλην δὲ τὴν μέλλουσαν τῶν μόχθων σου θυσίαν
ἐνθέρμως ἀπὸ σήμερα μεθ' ὅλων σὲ συγχαίρω.

Καὶ τώρα μὲ τὸ γκάρισμα, γαιδάρα, τὸ 'δικό σου,
ποῦ τοὺς γαιδάρους ληρόνει,
κι' ὁ πάντοτε καὶ πρότερον καὶ νῦν ἀφεντικός σου
τὸν λόγον τοῦ τελειώνει,
κι' ἐλπίζων ὅτι μετὰ σοῦ κι' αὐτὸς θὰ παρωδῶσῃ
ὡς ἄγρυπνος ἐθνοφρουρὸς τῆς γῆς τῆς περιόικου,
σκούζει 'στοὺς χωροφύλακας : «βραδῶτε νὰ περάσῃ
ὁ κύριος φυγοδίκος μετὰ τῆς φυγοδίκου.»

(Εἶπεν αὐτὰ κι' ἐσήκωσε λιγάκι τὰ μαλλιά του
κι' εὐθὺς τὴν ἀντιφώνησιν ἀρχίζ' ἡ φαμελιά του.)

Ζήτω ζήτω, κι' ἄς χαρῶμεν 'στὴν χαράν τοῦ ταλαίου
φυγοδίκου κι' ὁδοιπόρου,
κόψετε μὲ μιὰ ψαλλίδα τὰ μαλλιά τοῦ Φασουλῆ
τὸ ξερό του τὸ κεφάλι νὰ τὸ κάνωμε γουλι,
βάλτε σίδερο 'στὴν πόρτα γιὰ τὸ ξύλινο τὸ ταῖρι,
ποῦ μᾶς ἐστηνεν γιὰ τοῦτο χωροφύλακες καρτέρι.

Ὡσαννά γιὰ τὸ ζευγάρι,
γιὰ τὸν ἥλιο, τὸ φεγγάρι,
Ὡσαννά γιὰ τοὺς δρεπέτας,
ὅπου χάρις 'στοὺς Ἐφέτας
μᾶς ἐανόλθαν χέρι χέρι,
κι' ἡ φαμὴλία τοὺς συγχαίρει.

Ἀπὸ τέτοιαις συφορέλαις ὁ Θεὸς νὰ τοὺς φυλάγῃ...
βρὲ καλῶς τοὺς τοὺς δεσπότες, τοὺς κυρίους, τοὺς αὐθέντες,
βρὲ καλῶς τὸν τὸν κύρ Γεωργίου, ποῦ μὲ Βούλευμ' ἀπηλλάγῃ
καὶ θὰ λέγεται κι' ἐκεῖνος Φασουλῆς ἀπαλαγέται.

Βρὲ καλῶς τὸν, ποῦ μᾶς ἦλθε μακρομᾶλλης ἀν' παππῇ
βρὲ καλῶς τὸν, ὅπου τῶρ' ἔξιδαν ἡ Μοίραις
νὰ εἰσβάσῃ Βουλεύματων τρεμερῶν ἀνακοπὰς
κι' ἐποσμέναμε νὰ φέρῃ φυλακῆς βαρβαταὶς ψείραις.

Βρὲ καλῶς τοὺς, βρὲ καλῶς τοὺς... τί χαράς, τί πανηγύρι
κι' ἄς ἀνοίξουν πέρα πέρα τὰ κλειστά τὰ παραθύρια,
κι' ἀπὸ τῆς αὐλῆς τὴν πόρτα βγάλτε τῶρ' ἀμπάρι...
ζήτω ζήτω, νὰ ρουκέτατε, νὰ καὶ μάσκουλα καὶ σπαφί.